

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Maria, Mare de la Salut

Avui celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de la Salut a la nostra diòcesi de Terrassa. Felicitem Maria, la nostra Mare, en el seu dia i felicitem-nos també nosaltres. Des de l'any 2008 es venera com a patrona de la diòcesi, aquella que en el santuari de Sabadell és invocada des d'antic com a Font de Salut.

Des de la troballa de la imatge, la devoció a la Mare de Déu en aquest indret vora la font homònima, va anar creixent i alimentant la vida espiritual dels habitants de Sabadell. La veneració a la Mare de Déu és igual en tots els santuaris i ermites del món, però a cada lloc pren un accent concret. Pel que fa a nosaltres, a la nostra diòcesi, pren aquest: Maria és de qui ens brolla l'aigua de la vida, és la font de la gràcia, de la salvació, de la nostra salut.

En la Passió, al peu de la creu, Maria rep l'encàrrec d'esdevenir mare de tota l'Església, de tots els creients: «Dona, aquí tens el teu fill [...]. Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27). Com totes les mares, vetlla per cadascun dels seus fills amb sol·licitud maternal. I com totes les mares que sempre volen el millor pels seus fills i, en aquest cas, Maria ens dona el millor que és Crist, el seu Fill. I amb Crist, ens ho dona tot. Unida a la voluntat del Pare, de donar-nos-ho tot, ens dona el seu Fill estimat, esdevenint ella, font de la salvació, i també font de la misericòrdia.

En aquest sentit, lloant la Mare de Déu, sant Bernat deia: «Que corri, doncs, cap a aquesta font abundosa la nostra ànima assedegada; que la nostra misèria recorri insistentment a aquest cúmul de misericòrdia». Certament, hem de córrer, córrer cap al lloc d'on ens brolla l'ai-

gua de la vida, per tenir nosaltres vida, vida veritable. D'aquí que necessitem també implorar-la com a mare de misericòrdia, perquè ens obtingui de Crist la seva misericòrdia i ens ensenyi a nosaltres a ser més misericordiosos.

Si ens acostem a ella, la nostra Mare, no només rebrem Crist, sinó que també ella ens ensenyarà què vol dir encarnar en nosaltres els sentiments de Crist, els mateixos que ella va viure en la seva vida: «sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència» (Col 3, 2). Ella ens ensenyarà com es travessa la porta de la humilitat, la que ens introdueix en la veritable vida espiritual, tot reconeixent la magnificència del Senyor i la nostra petitesa (cf. Lc 1,46-47). No deixem mai d'invocar-la, de tenir-la present, de confiar-li els nostres cors, perquè ella sempre ens conduirà fins al Senyor i sempre ens dirà: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5).

Acabem unint-nos novament a sant Bernat pregant a Maria: «I en aquest dia que amb tanta solemnitat i ale-

gria celebrem, tots els vostres servents que invoquen i alaben el santíssim nom de Maria, rebin, per mitjà de vós, Reina clementíssima, els dons de la gràcia de Jesucrist el vostre Fill, nostre Senyor, que està per damunt de tot i és Déu beneït per sempre». Bona festa a tots!

ENTREVISTA

El *constructiu*
salm 127

ELOI ARAN

L'arquitecte i teòleg Eloi Aran, en el seu assaig *L'afany inútil dels constructors* (Fragmenta) convida el lector «a donar una volta entorn allò que considerem útil o no». Aran es pregunta per aquell element invisible, però fonamental, que cohesiona les comunitats; reflexiona sobre la utilitat i l'eficiència que marquen el curs de la nostra època. Ho fa apel·lant a una arquitectura compassiva, arrelada i oberta al misteri, que li serveix per fer una crítica serena i lúcida al funcionalisme tècnic i a l'obsessió per la productivitat.

Quina crítica fas al funcionalisme tècnic i a l'obsessió per la productivitat?

Construir és alguna cosa més que una ocupació espacial. Construir, com recorda el filòsof Heidegger, és *habitar* i això és una responsabilitat molt més gran, més atenta i exigent, que el mer —però també necessari!— compliment del Codi Tècnic de l'Edificació, redactar un estat d'amidaments creïble o barallar-se amb programes informàtics.

En què t'ajuda el pensament del P. Lluís Duch a l'hora de tractar la relació construcció-utilitat?

Duch parla de tres «estructures d'acollida», que possibiliten humanitzar-nos i estan en relació, precisament, amb els tres capítols de l'assaig i l'estructura del primers versets del salm 127. Duch respon a la crisi —*inutilitat*— d'aquestes estructures, com també pretén aquest assaig.

Per què és font d'inspiració per a tu, el salm 127?

Hi ha moltes referències interessants a l'arquitectura o la construcció als relats bíblics. Algunes d'elles també són recollides a l'assaig. El salm 127 tracta, en només dos versets, de les diferents escales del projecte arquitectònic —la llar, la ciutat (urbanisme) i el món— posant-ho tot de cap per avall. És aquest capgirament el que m'ha captivat per escriure l'assaig.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

El Déu vos guard del cel

Una dona adulta, encara jove, coneixedora de la seva malaltia irreversible, consolava les persones que estimava amb les seves paraules i la seva actitud. Fou un referent exemplar per a les persones del seu entorn. Els estralls de la malaltia eren sensibles, la lucidesa de la fe, també. Entre els seus papers, aparegué aquest text que recull una reflexió que acaba en una pregària: «Les vides són blat. Arriba el moment que la mort sega arreu i et desterra de la vida fins a arrencar-te'n l'arrel. Tot és vanitat en el món, menys el servir Déu amb senzillesa. L'*adéu-siau* de la terra serà el Déu vos guard del cel. Les llàgrimes plorades s'esvairan. Tot el que és de la terra és breu! Les flors sobre la tomba es marciràn. Només l'oració arribarà a Déu. Et demano, dolç Jesús, que acullis en el regne de la teva misericòrdia l'anima de la teva serventa. Per mi vas patir i a tu m'encomano. Amén». «Gràcies a ell, tenim plena llibertat d'acostar-nos a Déu amb la confiança que ens dona la nostra fe en Crist» (Ef 3,12).

Les paraules senzilles i profundes d'aquesta persona manifesten una actitud de fe confiada, despres, lliurada, que neix d'una proximitat a Déu treballada, ben segur, durant la vida, en la quotidianitat, a casa i en el lloc de treball; amb la família, amb els veïns i amb els amics. Seguiment del manament de Jesús: viure estimant i servint Déu i tots aquells que posa en la nostra vida. Destriant el que és important i el que és accessori. Arrelament en el món però amb consciència clara del bé efímer que és la vida, de la seva realitat fugissera. Reconeixement de la redempció salvadora de Jesucrist —passió, mort i resurrecció—. Apropament a la mort com a porta que ens acosta a Jesús que ens salvà i que al final del nostre caminar ens acull amb misericòrdia. I un tret a reflexionar, la confiança en la pregària dels qui resten en el món, en l'agraïment d'aquells a qui s'ha estimat sense esperar res a canvi. Confiar en la comunió dels sants que ens fa pregar per aquells que ens han precedit en el seguiment de Jesús.

DOMUND

L'esperança, do de Déu
que ens guia en la missió

MANU GÓRRIZ MARTÍNEZ

Director del Secretariat diocesà de Missions i de les Obres Missionals Pontifícies

El penúltim diumenge d'octubre celebrem el Domund, Jornada Mundial de les Missions. Recordem els missioners i missioneres que, arreu del món, segueixen donant la vida per anunciar l'Evangeli. La missió no és només d'uns quants, sinó part essencial de la identitat de tots els batejats.

El lema d'enguany, «Missioners d'esperança entre els poble», ens convida a redescobrir aquest do de Déu que ens renova i impulsa, fins i tot enmig de dificultats i injustícies. Els missioners, presents als cinc continents, són testimonis vius d'aquesta esperança i del manament de Jesús: «Aneu i anuncieu la Bona Nova.»

També nosaltres formem part d'aquesta missió universal. Estem units

en una gran xarxa de fe i fraternitat, cridats a viure actituds missioneres a la família, a la feina, al barri, i acompanyar amb pregària i col·laboració aquells que han marxat més lluny. La pregària és la primera força missionera; la col·laboració econòmica sosté parròquies, escoles, hospitals i projectes socials en 1.131 territoris de missió, signes concrets d'esperança enmig del sofriment.

Amb gestos petits i quotidians —pregària, solidaritat, alegria i coherència en la nostra vida quotidiana— fem visible que Crist és la nostra esperança. Celebrem el Domund amb cor obert, units als missioners i missioneres, i siguem, junts, veritablement missioners d'esperança entre els pobles.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19. 20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nuni-la i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses. Sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855). Sant Martí, mr.

25. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Col·lell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa). Sants Crisant i Daria, esposos màrtirs (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, màrtirs (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ † Diumenge vinent, diumenge vinent XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 33 / 2Tm 4, 6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sants Llucià i Marcià, màrtirs de Nicomèdia venerats a Vic. Sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i màrtir.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Algo els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi". El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més".»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?»

Lectura del libro del Éxodo (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano». Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretando, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte.

Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras la tenía bajada, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado. Así resistieron en alto los brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano:

Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: "Hazme justicia frente a mi adversario".»

Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: "Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme".»

Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».

COMENTARI

Pregar amb la confiança de ser fills estimats

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Els nens petits, a la seva manera, ja saben que els seus pares els estimen, i ells els hi tenen confiança. Una prova d'això és que quan estan plorant i són agafats amb les mans i els braços pels seus pares, sovint paren de plorar. De vegades poden estar una bona estona plorant, fins que són acompanyats, i paren de plorar quan se senten protegits.

Potser és un bon exemple del que ens pot passar en la nostra pregària. Ens toca plorar, pregar, demanar tantes coses, i no podem parar de fer-ho. De vegades podem arribar a pensar que Déu no ens escolta.

Però no és així; el que hem de tenir present és que la nostra pregària no pot ser com la d'un infant petit, sinó com la d'una persona plena de confiança que sap incorporar a la seva oració, el que Jesús ens ensenya.

Ell ens demana que no deixem mai de pregar, però que incorporem a les nostres peticions el que se'ns ensenya en l'oració del *Pare nostre*, i sapiguem dir: *faci's la vostra voluntat*. Som conscients que Ell sap més que nosaltres el que ens convé a cada moment. Al mateix temps, hem de ser capaços de lloar-lo i contemplar la seva Grandesa i el seu Amor amb tots els dons que ens va regalant al llarg de la vida. A més, cal que sempre siguem agraïts i li donem gràcies, per tot el que tenim i se'ns va posant a les nostres mans.

La pregària cristiana és la d'unes persones que se senten estimades i volen estimar amb l'Amor que ens ve de Jesucrist. Persones que tenen esperança encara que no en vegin resultats evidents, ni immediats, de les seves peticions.

La gran i fonamental pregària dels cristians l'anomenem «Eucaristia», que vol dir «Acció de gràcies». Jesucrist no es queda fora de nosaltres. El podem rebre en el nostre interior com aliment de Vida i d'Amor. El pa i el vi que s'ha posat sobre l'altar esdevé el Cos i la Sang de Jesucrist, i el podem rebre de manera que fem COMU-UNIÓ amb Ell. Som de Crist, som cristians.

La pregària cristiana es converteix en una infinita Acció de Gràcies (Eucaristia). El seu Amor ha d'omplir tota la nostra vida. Preguem amb confiança.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 20 d'octubre, a les 17 h. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a l'Arquebisbat de Barcelona.

Dimecres 22 d'octubre, a les 20 h. Reunió del Patronat de la Fundació Mare de Déu de la Salut al Bisbat.

Dissabte 25 d'octubre, a partir de les 10 h. El Sr. Bisbe participa en la trobada de joves al Monestir de Montserrat amb motiu del mil·lenari de la comunitat monàstica. / **A les 19 h.** confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa.

Diumenge 26 d'octubre, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Eulàlia de Corró d'Avall.

Del diumenge 26 d'octubre fins al di-luns 27. Trobada de preveres joves a la Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui.

lluns 6 d'octubre, l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí va celebrar la Missa d'inici de curs a la parròquia de Sant Pere, amb la participació d'alumnes, mestres, famílies i titularitat, presidida per Mn. Fidel Catalán, vicari general.

La diòcesi de Terrassa participa en el Jubileu dels Migrants a Roma. El cap de setmana del 4 al 5 d'octubre, un grup de feligresos de la diòcesi amb Mn. Andrés Ramírez va participar en el Jubileu dels Migrants a Roma, assistint a la Missa del papa Lleó XIV, passant la Porta Santa i prenent part en la Festa dels Pobles.

Constitució de l'Equip Sinodal Diocesà. El dimecres 8 d'octubre es va constituir l'Equip Sinodal Diocesà, presidit pel Sr. Bisbe i format per repre-

sentants de la Cúria, delegacions i àmbits pastorals, amb l'objectiu d'estudiar els documents del Sínode i definir propostes concretes per a la diòcesi.

Jornades d'aproximació a la litúrgia a Terrassa. L'Arxiprestat de Terrassa organitza sessions de formació per a laics sobre litúrgia a la parròquia de la Sagrada Família, de 21 a 22 h. Després de la «Introducció a la litúrgia» amb Mn. Eduardo Pire i «l'Any litúrgic» amb Mn. Josep Teixidor, els dies 21 i 23 d'octubre Mn. Xavier Farrés parlarà sobre «L'art i la litúrgia».

A més a més...

Convivència per a nòvios. Dissabte 25 d'octubre, de 10 a 17 h al Santuari

de Schoenstatt (Valldoreix), la Delegació diocesana de Pastoral Familiar organitza una convivència adreçada a nòvios amb mínim 6 mesos de relació. L'activitat ajudarà a posar bones bases i avançar en el projecte de vida junts, amb el tema «Com construir un projecte de vida a dues veus». Escaneja el QR amb el mòbil per accedir al formulari d'inscripció.

Presentació del llibre La Carta als Hebreus segons el papir més antic. Dijous 30 d'octubre a les 19 h, a l'Església Santa Maria del Jaire (La Roca del Vallès), la Fundació Llibreria Santa Anna presenta el llibre de Rodolf Puigdollers i Noblom i Jordi Cervera i Valls, amb intervenció dels autors i Maria Guarch i Parera.

XIII Jornades Transmet. Els dies 13 al 15 de novembre. El divendres 13, a les 20.30 h, tindrà lloc l'Escola de Pregària per a Joves a la Catedral. El dissabte 14, la trobada de formació a les 9.30 h en el col·legi Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès amb el lema «Crec en l'Església», amb la presència de Mons. Demetrio Fernández, bisbe emèrit de Còrdova. I el diumenge 15, a les 17 h, concert solidari a Sant Esteve de Granollers.

Notícies

Missa d'inici de curs a l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí. El di-

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

María, Virgen de la Salud

Hoy celebramos la solemnidad de la Virgen de la Salud en nuestra diócesis de Terrassa. Felicitamos a María, nuestra Madre, en su día y felicitémonos también nosotros. Desde el año 2008 se venera como patrona de la diócesis, aquella que en el santuario de Sabadell es invocada desde antiguo como Fuente de Salud.

Desde el hallazgo de la imagen, la devoción a la Virgen María en este lugar junto a la fuente homónima, fue creciendo y alimentando la vida espiritual de los habitantes de Sabadell. La veneración a la Virgen es igual en todos los santuarios y ermitas del mundo, pero en cada lugar toma un acento concreto. En cuanto a nosotros, en nuestra diócesis toma este: María es de quien nos brota el agua de la vida, es la fuente de la gracia, de la salvación, de nuestra salud.

En la Pasión, al pie de la cruz, María recibe el encargo de convertirse en madre de toda la Iglesia, de todos los creyentes: «Mujer, ahí tienes a tu hijo [...]». Aquí tienes a tu madre» (Jn 19,26-27). Co-

mo todas las madres, vela por cada uno de sus hijos con solicitud maternal. Y como todas las madres que siempre quieren lo mejor para sus hijos, en este caso María nos da lo mejor, que es Cristo, su Hijo. Y con Cristo, nos lo da todo. Unida a la voluntad del Padre, de darnoslo todo, nos da a su Hijo amado, convirtiéndose en ella, fuente de la salvación y también fuente de la misericordia.

En este sentido, alabando a la Virgen, san Bernardo decía: «Que corra, pues, hacia esta fuente abundante nuestra alma sedienta; que nuestra miseria recurra insistentemente a ese cúmulo de misericordia». Ciertamente, debemos correr, correr hacia el lugar de donde nos brota el agua de la vida, para tener nosotros vida, vida verdadera. De ahí que necesitamos también implorarla como madre de misericordia, para que nos obtenga de Cristo su misericordia y nos enseñe a nosotros a ser más misericordiosos.

Si nos acercamos a ella, nuestra Madre, no solo recibiremos a Cristo, sino que también nos en-

señará qué significa encarnar en nosotros los sentimientos de Cristo, los mismos que ella vivió en su vida: «sentimientos de compasión, de bondad, de humildad, de serenidad, de paciencia» (Col 3,12). Ella nos enseñará cómo se atraviesa la puerta de la humildad, la que nos introduce en la verdadera vida espiritual, reconociendo la magnificencia del Señor y nuestra pequeñez (cf. Lc 1,46-47). No dejemos nunca de invocarla, de tenerla presente, de confiarle nuestros corazones, porque ella siempre nos conducirá hasta el Señor y siempre nos dirá: «Haced todo lo que él os diga» (Jn 2,5).

Acabemos uniéndonos de nuevo a san Bernardo orando a María: «Y en ese día que con tanta solemnidad y alegría celebramos, todos vuestros siervos que invocan y alaban el santísimo nombre de María, reciban, por medio de ti, Reina clementísima, los dones de la gracia de Jesucristo nuestro Señor que es Dios bendito por siempre». ¡Feliz fiesta para todos!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

